

LILIA
CALANCEA
Alionuška

roman

POLIROM
2025

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	5
Ce facem?	9
Logofăt Arkaşa.	21
Eminenta cu purtare obraznică	24
Cuminţenia pământului.	32
Trofimaş	35
Miorlăiţa	40
Metamorfoze	47
Mancurţii.	52
Am găsit omul.	57
Montana	59
Profesoara de limbă rusă.	61
Limba rusă la Chişinău.	73
Biblioteca de pe Maria Drăgan	77
Între Katia şi Katiuşa	85
La Iaşi! La Iaşi!	91
Katia şi Deva.	99
Fuga din bibliotecă	108
Şi noi ne topim...	121

Unchiul Vanea și pelmenii	123
În căutarea orgasmului	130
Baia cu aburi	138
Veșnicia și limba	144
Doamna Guleraș	146
Adunarea părintească	148
Suflete moarte	152
Lucrare de control	157
Iudușka	160
Două într-un leagăn	162
Lecția de anatomie	169
Nana	171
Lovește-mă, frunză de măr	173
Cu mormintele ce facem?	175
Veverița	178
Ce faci, mamă? Ce faci, tată?	180
Zodia fecioarelor blestemate	182
Și doar în limba ta durerea poți s-o mângâi?	184

Al meu nu-și ducea colțunii nici măcar până la coșul de rufe. Se trântea în fotoliu și nu mai avea putere nici să vorbească după o zi pe șantier. Îi strângeam eu de unde îi lăsa, lângă fotoliu sau pat. Mama îi spăla. Lui tata nu-i trecuse niciodată prin cap să ceară colțuni călcați.

— De ce îi calcă?

— Ca să fie frumos la miting. Cum să strigi „LIBERTATE“ în colțuni necălcați?

— Dar când lucrează?

— Nu lucrează! a strigat enervată Katia. Proasta de maică-mea cară genți din Polonia ca să-l hrănească. Să-i facă găluște moldovenesti, pentru că el nu mănâncă pelmeni¹ rusești, naționalistul pulii!

N-am vrut să-i mai stârnesc furia, mi-era clar. Sau aproape clar. I-am întâlnit părinții peste câteva săptămâni, la ziua ei de naștere. M-au primit cu atâta bucurie și încântare, că ori de câte ori îmi aduc aminte mi se face rușine. Candizi și naivi, își închipuiau că, dacă fiica lor era prietenă cu fiica bibliotecarei, puteau fi liniștiți. Greșeala părinților de adolescenți. Ai mei se temeau să nu devin

1. Colțunași rusești cu carne.

precum Katia. Decolorată, machiată strident și îndrăzneată în vestimentație (nu bănuiau că fuma, bea și era amantă). Greșeau. Și unii, și alții. Eu și Katia eram două planete diferite. Nu împrutam nimic una de la alta. Nici măcar umbra. Nu ne influențam cu nimic. Simțeam și una, și alta că drumul nostru comun va ajunge la un capăt. Acceptam asta ca pe o fatalitate, ca pe ceva ce ținea de mersul firesc al lucrurilor. Al planetelor. Eram mai pragmatice decât părinții noștri.

Mama Katiei mă îndemna să gust din bucatele ei, tatăl ei îmi propunea vișinata de casă. Eu plecam ochii, roșind. Nu eram deloc ceea ce-și închipuiau ei. Roșeala mea însă îi aprindea și mai tare. „Doamne! Un copil care încă mai roșește! Ce părinți fericiți!”

Eu eram cozul Katiei. Paravanul ei. Garanția ei. Și Katia nu-mi rămânea datoare. Din recunoștință, devenise protectoarea mea, fără să mă anunțe.

La ușă a bătut cu putere cineva. Am tresărit.

Katia a fugit repede la oglinda de la intrare. Și-a îndreptat cârlionții și mi-a făcut cu ochiul:

— Vrea să te vadă!

În casă au dat buzna trei bărbați zdraveni în scurte de piele până la șolduri. „Bugai“ se numeau pe atunci. Tustrei cu lanțuri de aur la gât, pumni mășcați, priviri lunecoase. Unul dintre ei, cu capul ras, a schițat un început de zâmbet-rânjet:

— Vladik! a strigat Katia și i s-a aruncat în brațe.

— Șa, detka!¹ s-a fâstâcit el parcă, numai pentru că m-a zărit cu coada ochiului.

— Poooftim! Ai vrut s-o vezi.

M-am ridicat în picioare și, neștiind la ce să mă aștept, am început să-mi îndrept puloverul tricotat cu Mickey Mouse pe piept. Dacă îmi era frică? Nu. Și sunt sinceră. Eram o inconștientă.

— Bună ziua, am spus.

— Zdrasti, a zis el, punând-o pe Katia jos ca pe o păpușă și întinzându-mi mâna.

A răs când mi-a văzut palma mică în ea.

— Katia mi-a spus că, de fapt, nu ești din Chișinău...

Am confirmat, precizând locul nașterii.

— Am intuit bine. Venim din același loc.

1. „Taci, copile!“ (rus.).

Le-a făcut semn bugailor. Abia atunci am remarcat că țineau sacoșe în mâini. Le-au lăsat pe masă și au ieșit.

— V-am adus bunătăți, dar eu trebuie să plec. Katerina, să fii cuminte măcar când ești cu Deva.

— Poate vrei să citim *Crimă și pedeapsă*? a râs ironic Katia.

Vladik m-a privit iscoditor. Îmi pân-dea reacțiile? Nu le aveam.

— Cred că Deva ar putea să-ți recomande ceva pentru vârsta voastră.

— Dar găluștele! a strigat alarmată Katia. Mama a lăsat un ceaunel. Nu vrei să guști una?

Vladik s-a transformat brusc din bugaiul chel în copilaș bucălat pe care mama îl cheamă la mâncare. Katia mi-a povestit mai târziu că rămăsese orfan de mic și ultima amintire pe care o mai avea cu maică-sa era când îl chema la găluște scoase din cuptor.

— Sper într-o zi să pot săruta mâinile mamei tale, care nu bănuiește ce dihanie hrănește. Acum chiar trebuie să fug, Katerina.

Eram încă prea crudă ca să pot evalua relația lor. Era căldură, da. Simpatie, da. Și poate și multe altele. Prea eram din lumi diferite ca să pot simți nuanțele. Mergeam pe buza prăpastiei cu ochii

închiși. Și dacă n-am căzut a fost doar pentru că de echilibrul meu s-a ocupat Katia.

Seara am dormit în același pat. Înainte de somn, Katia și-a pieptănat cărlionții în fața oglinzii, parcă legănându-i înainte de culcare. Mi-am amintit de „Stau în cerdacul tău“. Prin cămașa de noapte îi puteai ghici ușor sânii mari, rotunzi, vârtoși, sfidători. Comparația era mult în defavoarea mea. Ai mei erau mici, ascuțiți, fricoși ca două coarne de melc.

— Unde mergi? s-a mirat Katia.

— Să mă schimb la baie.

— Aici e mai cald. Rămâi în cameră.

Tac. Înțelege. Oftează dând ochii peste cap.

— Ți-e rușine de mine? Parcă n-am țâțe și eu! Sau poate ale mele îți par mai frumoase... Ești o proastă.

Avea dreptate. Exageram. Parcă la educație fizică nu ne schimbam în același vestiar? Ce caraghioasă pot fi... Am râs și eu, și ea, apoi ne-am băgat sub plapumă.

— Ai picioare reci, a spus Katia. Chiar că ești fecioară de marmură.

Deasupra noastră încă ardea o veioză cu trei lălele din plastic. Roșie, galbenă și albastră.

— Taică-meu... a precizat Katia, când m-a văzut că le privesc lung, peste tot vede doar tricolorul.

A întins mâna și l-a stins cu satisfacție. Camera s-a cufundat într-un întu-neric albastru. Am prins curaj:

— Katia!

— Îiim?

— Aș vrea să te întreb... mai pe scurt... tu știi ce e un orgasm?

— Figase¹, ce întrebare de la o fecioară!
A râs cu poftă câteva secunde.

— Bine, îți spun. Povești! Nu există orgasm la femei. Numai bărbații termină. Sper să nu te culci ca proasta numai pentru asta. Ascultă-mă pe mine, fii deșteaptă.

1. „Ia te uită!“ (rus.).